

[Aksel Larsen.]

„byggeriet nåede i 1949 op på et fuldført etageræal, der var 11 pct. større end i byggerekordåret 1939“.

Endelig ser han store fremskridt for udenrigshandelen, væsentlig deri, at vi har fået større import, uden at han dog omtaler, hvad vi har importeret, medens han noterer, at eksporten endnu ikke har nået 1938-niveauet.

Som resultat af dette gør han status og siger, at resultaterne på de fleste områder altså har været såre tilfredsstillende, og han understreger dette yderligere ved i forbindelse med det, jeg kalder hans ottende såkaldte rigtige resultat, at erklære — det kan ses sp. 3526 og 3527 —:

„I de senere uger er beskæftigelsessituationen dog undergået en sæsonmæssig forbedring og er endog gunstigere end i de samme uger i fjor.“

Hvis man skal holde sig til disse 8 punkter i handelsministerens tale, må man unægtelig få det indtryk, at vi fortsat „ligger lunt i svinget“ — og det må vel gælde os alle sammen. Men jeg er nu ikke så sikker på, at vi gør det. Hvis vi sætter, at ministerens skildring er rigtig — og i visse henseender er den absolut i overensstemmelse med kendsgerningerne og statistikkens tal, hvilket ganske vist ikke behøver at betyde, at den er dialektisk rigtig —, men hvis vi altså sætter, at ministerens skildring på disse 8 felter er rigtig, må man alligevel spørge: Hvem har det været til gavn for, og hvem har det ikke været til gavn for?

Valutastillingens påståede forbedring har i hvert fald det store flertal af befolkningen, den jævne arbejdende befolkning, ikke mærket nogen praktisk fordel af. Noget helt andet er, at senere i sin tale erklærer ministeren, at det er mildest talt ad h. til med hensyn til valutaudsigterne, men det er — som Kipling siger — en anden historie.

Så er der det med forsyningssituationens forbedring, der er gået hånd i hånd med restriktionernes afvikling og rationeringernes ophævelse. Ja, jeg indrømmer, at hvis jeg kigger på slagterbutikken om hjørnet derhjemme, hvor jeg bor, ser det ud til, at forsyningssituationen er undergået en mærkbar forandring fra forholdene, før rationeringen blev ophævet, og jeg tvivler ikke om, at hvis en venstremand ser på den slagterbutik og samtidig ved, hvordan den så ud, da vi havde kødrationering, så vil han sige: ja, der kan man se, det var simpelthen rationeringen, der var skyld i kødmangelen! Før var der nemlig meget lidt kød i denne slagterbutik, men til gengæld

var der kolossalt mange kunder. Nu er butikken overfyldt med kødvarer, så der dårligt er plads til kunderne, men det gør ikke så meget, for der er nemlig ikke ret mange kunder — de har ikke råd til at købe kødet.

Hvad hjælper det, at der synes at være en bedre kødforsyning, når priserne er sådan, at befolkningen efterhånden i stigende grad må gå over til at betragte vandgrød og kartofler som hovednæringsmiddel? Og på samme måde er det jo på andre områder. Forleden dag holdt, jeg tror det hedder Landsudvalget for Fiskeripropaganda — jeg husker ikke, hvem der nu er formand for det — et møde, hvor man skulle propagere for, at befolkningen skulle spise flere sild, og den socialdemokratiske landstingsmand, Severin Hansen, Hølkerup, forklarede, at man aldrig har fanget så mange og aldrig så gode og fede sild som nu. Og han var af den mening, at man kunne købe dem for 30—40 øre pr. kg i byerne — fiskerne får kun 24 øre. Men der er blot det mærkværdige ved det, at disse fede sild ser man kun i meget ringe omfang i København, og dem, man ser, må man betale med 1 kr. 20 øre pr. kg, medens 300 000 kg sild hver uge ikke just bliver destrueret, men bliver forvandlet til silde-mel og sildeolie — dem vil man nemlig ikke sende til byerne, for det ville trykke prisen på de sild, som forbrugerne skal købe.

Hvad hjælper det med påståede eller reelle forbedringer i vareforsyningen, hvis befolkningen ikke har råd til at købe varerne? Jeg ved godt, at tekstilbutikker og andre butikker ligefrem bugner med varer, men jeg tror, at hvis befolkningen havde den fornødne købekraft til at forsyne sig, ville disse varer meget hurtigt få ben at gå på — det være sig så, at de blev solgt til forbrugerne i almindelighed eller vandrede ned under disken for — som tidligere — at blive reserveret særligt begunstigede købere.

En af hemmelighederne ved det er jo, at priserne er steget så kolossalt i forhold til den brede befolknings indtægter, at den ikke er i stand til at forsyne sig i tilstrækkeligt omfang, og derfor synes jeg aldeles ikke, der er noget at råbe hurra for med hensyn til forsyningssituationen.

Ministeren roser sig af den kolossale stigning i industriproduktionen og landbrugsproduktionen. Jeg må indrømme, at tallene ser imponerende ud, og jeg skal ikke anfægte dem, men hvem er det til gavn for? Ja, bevarer — når jeg ser på Landøkonomisk Driftsbureauets opgørelse, ifølge hvilken landbrugsrets forrentningsprocent er mere end for-